

טיב הקהילה

פר' זיגש
ז' טבת תשפ"ב

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

4:00	הדה"ג
5:16	מוצ"ש"ק
5:53	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

9:19	סו"ת א'
8:12	סו"ת א'
9:49	סו"ת ב'
8:58	סו"ת ב'

הומנים לבי שיעור חורף |

גילוי מס':

598

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

הסיפורים שבתורה הם גופי תורה

את כל העם גולים, והשווה אותם אל אחיו. לימוד גדול לימד אותנו רש"י בדבריו אלו. אתה המעיין בפסוקי התורה אינך רואה רק שהתורה מספרת כאן את הקורות בזמן הרעב, וכשאין מתעמק בעומק כוונתה, נדמה לך שרצתה התורה לספר לך רק את פרטי הדברים, ואם חכם אתה יתכן שתתפלא קצת למה ראתה התורה לספר על כך, אך לא תתעכב הרבה על הדבר, ותפטור את הענין בטענה 'בהדי כבשי דרחמנא למה לך', כלומר, אם הקב"ה רצה שסיפור זה יהיה חלק מתורתו הקדושה מה לי להרהר אחר דעתו ח"ו? לא הוטל עלי כי אם להבין כפי קוצר דעתי ולקבל שכר!

הבנה זו מלבד מה שהיא מוטעית גם אסור לאומרה, כפי שרואים אנו בזוהר הקדוש (חלק ג' דף קס"ט) שמתבטא בדברים חריפים על מי שדוגל במהלך זה, וז"ל: 'ומאן דאמר דההוא סיפורא דאורייתא לאתחזא על ההוא סיפור בלבד קאתי, תיפח רוחיה; עכ"ל, פירוש: מי שאומר שאותו סיפור שבתורה, אינו בא כי אם להראות על אותו סיפור בלבד בא, תיפח רוחו, רח"ל.

הרי שלא ניחא ליה לרבי שמעון שתהיה השקפה זו קיימת, והאמת הוא שגם השם 'תורה' מעיד על כך, כי הוא מלשון 'הוראה', ובהכרח שכל דבריה להורות הם באים, ועל כן מוטל עלינו להתבונן בכל סיפור שהתורה מספרת ולהתבונן איזה לקחים יכולים ללמוד ממנה, כי רק לתכלית הלימודים נחקקו בתורה, וכל שתרבה למשמש בדבריה תוציא דבש.

דברים כעין אלו אנו רואים גם בדברי רש"י בפרשה הקודמת על מאמר הכתוב (מ"ג ט"ז) 'וישנו וישכרו עמו', גם שם בא רש"י הקדוש לעורר שימת לבנו שאין התורה מספרת לנו זאת רק כדי שנדע דברים כהווייתן, כי אין לכך שום תועלת אם לא שנתכוון הכתוב לגלות לנו שהשבטים הקדושים עצמם הצטערו על מכירת יוסף, וכבר מאותו יום שמכרוהו התנזרו מן היין, ומזה נשכיל להבין שלא היה כל ענין המכירה דבר המובן לקוצר דעתינו, ולא עשו השבטים מה שעשו כי אם מפני שהבינו שזהו הרצון העליון, אולם מאחר שהיה זה צרה ליוסף התנזרו מן היין. וכמו כן התנזר גם יוסף מן היין כי הבין שאחיו מצטערים בצער, ונצטער גם הוא בצערם.

כיוצא בדבר אתה מוצא בסוף פרשת וישלח, שם הקדישה התורה הקדושה פרק שלם אודות תולדותיו של עשיו והמלכים אשר מלכו בארץ אדום, ואין צל של ספק שלא נחקקו הדברים לשם סיפור דברים בעלמא. כי מה לה לאומה הישראלית עם משפחות האדמה יוצאי יריכו של עשיו? ומה להם לישראל עם פרקי תולדותיה של מלכות אדום? ובהכרח לא נאמרו הדברים כי אם להורות על דברים נשגבים הנרמזים בהם, וכפי שעיינו ראות שכל כתבי האר"י הק' באים לבאר את הרמז באלו המקראות המדברים מענין המלכים אשר מלכו בארץ אדום (פסוקים לא-מג). ומכאן עלינו להקיש על כל התורה כולה, שכדברי זוהר כן הוא, מאחר שבהכרח רואים מכאן שכן היא דרכה של תורה.

ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול

מְצַרִּים וְעַד קְנָחוֹ: (מז, כא)

ופירש"י: יוסף מעיר לעיר, לזכרון שאין להם עוד חלק בארץ, והושיב של עיר זו בחברתה. ולא הוצרך הכתוב לכתוב זאת, אלא להודיע שבחו של יוסף שנתכוון להסיר חרפה מעל אחיו, שלא יהיו קורין אותם גולים.

ברצוני להרחיב את היריעה כדי להסביר את דבריו של רש"י כי כלל גדול בתורה יוצא מדבריו.

רש"י בתחילת דבריו מביא נימוק מסחרי לעובדא זו שהעביר יוסף את העם מעיר לעיר, כי אם היו המצרים ממשיכים להחזיק עוד באחוזתם יבואו לבסוף להוציא לעז על מכירתם, כי יאמרו שלפי האמור בשטר המכירה אינם מחזיקים באחוזתם כי אם כאריסים, וזאת מיום פלוני שבו נתקיימה המכירה, והרי הרבה עדים קיימים שכבר החזיקו באחוזתו זו עוד מקדמת דנא, ונמצא שמדובר בשטר מזויף. ומעולם לא הופקע הקרקע מבעלותם, על כן ראה יוסף לנכון להעבירם מאחוזתם לאחוזת אחרת שבהם לא הוחזקו מעולם כבעלים, ומעתה לא תהיה להם פתחון פה לכפור במכירה. נימוק זה הינו מקובל מאוד על הדעת, וכל סוחר שיש לו מוח בקדקדו לא היה נוהג אחרת. ואילו היתה ממשלת מצרים מסבירה לפני אזרחיה שרק מטעם זה עליהם להחליף אחוזותיהם לא היה ביכולתם של מי מהפרשניים להטיל דופי בזה הטעם ולהוכיח שלא זהו הנימוק האמיתי.

אכן המצריים באמת לא היו יכולים למצוא הוכחה המטילה פגם בנימוק זה, אולם יש מי שכן מצא הוכחה שאין זה הטעם האמיתי, וזה האחרון הוא רש"י בכבודו ובעצמו, לטענתו אילו היה זה הטעם האמיתי לא הוצרך הכתוב לכתוב זאת, כי אין התורה תכריך של סיפורים, וכל דבריה באים ללמדנו אורחות חיים האין לעשות נחת רוח ליוצרינו, וכיון שאין אנו מוצאים בנימוק זה שום הוראה או התעוררות לעברת ה' אות הוא שלא לזאת נתכוונה תורה, ועלינו לתור אחר הנימוק האמיתי שעל ידה גרם יוסף קורת רוח לבוראו, ורצתה התורה שממנו ילמדו וכן יעשו.

ומאחר שהוכיח רש"י שעלינו לתור על הנימוק האמיתי מגלה לנו רש"י את הנימוק האמיתי ח"ל: 'אלא להודיע שבחו של יוסף, שנתכוון להסיר חרפה מעל אחיו, שלא יהיו קורין אותם גולים' עכ"ל.

זהו המסר שרצתה התורה לגלותנו, רצתה התורה להורות שירד האדם לדעת חביריו, ויבין מה הם הקשיים שבהם הוא מתמודד, ומה הם הדברים שבטיבתם מתמלא בושא וכלימה, ואז יחפש אחר סיבות ודרכים שיכולים להקל את בושתו או קשייו.

זהו בהכרח הנימוק העיקרי שבגינה ראה יוסף לנכון להפוך מדינה שלימה, ולהעביר את כל העם מקצה מצרים ועד קצהו, כיון שירד לדעת אחיו, והבין שבושים ונכלמים הם מהעובדא שהינם גולים, וכאילו באו להנות מארץ שאינה שלהם, וכדי להקל מצערם עשה

טיב המערכת

אדון לכל מצרים

סיפר מודנו הרב שליט"א ששאל פעם את הרה"צ ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א האם כשהוא מוציא ספר אין הדבר גורם לו להרגיש קצת גאות, וסחי העצה שלא להגיע לידי גאות, ענה לו הרה"ם בפליאה: גאוות? וכי במה יש לי להתגאות? והרי אני יודע שכל מה שיש לי - הכל קיבלתי מאת הבורא, כולל הוצאת הספר שכביכול הוצאתי - גם זה מתנה מהבורא שאיפשר לי להוציא את הספר, ואם כן במה יש לי להתגאות? והחיד"א כותב שבימינו אין לאדם מה לעבוד על גאות, אלא על 'אסת' שהרי הוא יודע בדיוק את שפל מצבו, איך נראית התפילה שלו, ואיך שאר המצוות שלו, ואם כן על מה יש לו להתגאות? ומי שכן מתגאה הוא שקרן המשקר את עצמו, או שוטה שאינו מבין שכל מה שיש לו הוא מהבורא..

בפרשתנו אנו נתקלים בפליאה גדולה בדבריו של יוסף הצדיק שאומר לאחיו: 'מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלוקים לאדון לכל מצרים', והרי הדבר פלא יוסף הצדיק אומר על עצמו שהוא 'אדון לכל מצרים', אותו יוסף שבפרשה הקודמת אמר לפרעה: 'בלעדך האלוקים יענה את שלום פרעה, הוא עכשיו אומר על עצמו שהוא 'אדון'?! אבל על פי הסיפור שהבאנו אפשר להבין, כי יוסף אכן אמר שהוא 'אדון לכל מצרים', אבל הוא מקדים ואומר 'שמני אלוקים', הוא יודע מי עשה את זה, מי נתן לו את הגדולה, ואכן כאשר באים הדברים יחד הם מסתדרים מצוין: 'שמני אלוקים אדון לכל מצרים'.

מלבד מה שאמרנו שצריך להאמין שכל מה שיש לנו הוא מהבורא יש כאן נקודה נוספת שצריכה הדגשה והיא שכאשר אדם מתחזק באמונה זו הריהו מצילה אותו מהגאוות, וגם אם יעלה לגדולה, אמונתו תשמור עליו לכל יפול בגאוותו, ולכן עלינו לשנן שוב ושוב על כל דבר, זה לא שלי ולא אני עשיתי, אלא הכל רק מהבורא יתברך, וזהו עשה והוא עושה והוא יעשה לכל המעשים.

(קצת טיב וזוהר-זיגש)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

המניעות וסיבותיהם

ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו: (מה, ג)

יריבי הסעודות בחנוכה

התוכחה ליום הדין

איתא בגמרא (חגיגה ד'): 'רבי אלעזר כי מטי להאי קרא בכי: ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו, ומה תוכחה של בשר ודם כן, תוכחה של הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה, עכ"ל הגמרא. עוד איתא מחז"ל (בראשית רבה פרשה צג אות י'): 'זיתן קולו בבכי ולא יכלו אחיו לענות אותו, אבא כהן ברדלא אמר אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה, בלעם חכם של העכו"ם, לא יכול לעמוד בתוכחתו של אנתון, הדא הוא דכתיב (במדבר כב) ההסכן הסכנתי לעשות לך כה, ויאמר לא, יוסף קטנן של שבטים היה, ולא יכלו אחיו לעמוד בתוכחתו, הדא הוא דכתיב ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו, לכשיבוא הקב"ה ויזכיר כל אחד ואחד כפי מה שהוא, שנאמר (תהלים ג) אויךך ואערכה לעיניך, על אחת כמה וכמה, עכ"ל.

תוכחת יוסף לאחיו

משינ מאמרים אלו רואים שדברי יוסף אל אחיו היו דברי תוכחה, ומסיבה זו נבהלו אחיו מפניו, ולא יכלו לענות אותו, ודברי התוכחה מבוארים בספר 'בית הלוי' שעמד על משמעות שאלת יוסף 'העוד אבי חי', והוא לך לשוננו: 'הנה בפסוק זה יש להתבונן בו הרבה, אחד דהרי כל דברי יהודה אליו בויכוחו עם יוסף עתה היה רק שחושש לצערו של אביו, וכמו שאמר לו 'כי איך אעלה אל אבי גוי', והיה כראותו כי אין הנער ומת' וכו', ותוך כדי דיבור שואל ממנו 'העוד אבי חי', וגם דהרי תיכף בעת ביאתם פעם שני למצרים שאל להם השלום אביכם הזקן אשר אמרתם העודנו חי, והם השיבו לו כי הוא חי, והלא מאז בואם למצרים עוד לא נסעו מזה ומה מקום יש לשואלם עכשיו שנית, ועוד יותר כי אם תתכן השאלה מדוע לא נאמר התשובה על זאת השאלה מה ענו לו אחיו על זאת השאלה' ע"כ קושיותיו של ה'בית הלוי'.

וכדי להשיב על קושיותיו מביא את דברי המדרש הנזכר, ועל פיו מבאר ששאלת 'העוד אבי חי' לא היתה כדי להבהיר שכדבריהם כי הוא שאביהם חי, אלא היתה זאת שאלת תוכחה, והוא לך לשוננו: 'וגם מה שאמר להם העוד אבי חי ג"כ מפרש המדרש דלא היה בגדר שאלה כלל וכמו שכתבנו למעלה דלא היה מקום לשאלה כזו כלל עתה. רק המדרש מפרש ליה שהוא בגדר תמיה ופליאה, ה' התימה, ואמר להם בלשון תמיה אני יוסף העוד אבי חי כמתמיה ואומר אני מבין היאך יכול אבי לחיות עד עתה מרוב צערו שאינו יודע ממני עד עתה. ובדברים אלו נטמן ברמז שאלה גדולה להם וגם סתירה על כל טענותיו של יהודה בויכוחו, דכל טענותיו של יהודה היה מצערו של יעקב שיגרם לו בלקיחתו את בנימין וא"כ הרי קשה עליהם מדוע לא חששו הם לצערו של אביהם ומכרו ליוסף. וגם דאם יכול לחיות בלא יוסף כן יהיה יכול לחיות בלא בנימן. וזהו אחרי שהגדילו לפניו גדול הרחמנות של אביהם כשיקח ממנו בנו ואהבו סידר להם מעשה עצמם ונבהלו מתוכחתו ולא יכלו אחיו לענות לו על תוכחתו כי הוא סתירה וקושיא עליהם מעצמם על עצמם'.

פיתויי היצר להצטרך במניעות

לאור דבריו מביא שם הבית הלוי בארוכה וזהו המכוון בדברי המדרש או לנו מיום הדין או לנו מיום התוכחה, כי אאותה תוכחה שנתן יוסף לאחיו עתיד הקב"ה להוכיח את כל אחד מישראל, הדנה אין אדם שעובר בשאט נפש אל אחת ממצוות שנוצטוה מפי הגבורה, ועל כל מצוה שמזלזל בה ממצוה לו היצר פתחון פה לעבור עליה, הוא אינו נותן צדקה כי אין לו די בצורך, וכן הלאה. אולם הקב"ה יזכיר את האדם שאין זו תשובה של אמת, כי בעת שהתאוה לאחד מתאודיו, את כבר היו מעותיו מצויות לו, גם אם היה תאוה זו בלתי הכרחית כלל, וכעין זה יזכיר לו על כל זלזול וזלזול מניה וביה. עכ"ל ד.

לשרש אחר המניעות ולכרוך מהותן

דבריו אלו צריכים לזרז אותנו ולסייע לנו בעודנו בעולם להתמודד עם היצר הנותן לנו פתחון פה על כל עבירה ועבירה, ותחת שהש"ת יזכירנו לעתיד יכולים אנו להוכיח את עצמינו שאין אנו צודקים באותו פתחון פה שהוא מציע לפנינו, ואז נחסוך הרבה צער ועגמת נפש בעולם שכולו טוב.

וכפי המסופר שפעם ביקש מרן בעל 'החפץ חיים' מהגה"ק בעל 'האמרי אמת' מגור ז"ע, והזמינו לאסיפה מסויימת שבה היו אמורים לדון על עניני שמים הצריכים תיקון.

'האמרי אמת' שהיה טרוד גם הוא בעניני שמים, התנצל בפני 'החפץ חיים' באמרו שנבצר ממנו ליטול חלק באסיפה זו, כיון שאין עתותיו בידו. נענה 'החפץ חיים' ואמר לה'אמרי אמת' אכן הנני מאמין לכבוד תורתו, ומקבל אני את התנצלותו. אולם רק זאת אבקש מכבודו, שידימה בנפשו שהינו עומד בפני בית דין של מעלה, והללו שואלים אותו למה לא נמנית לדבר מצוה באסיפה זו, והנך עונה לפניהם את הסיבה שעיכב בעדך. אם נראה לך שבית דין של מעלה יקבלו את דבריך הנך פטור באמת מלהופיע שם, אולם אם הנך רואה שסיבה זו לא יתיישב על לב בית דין של מעלה אותה הוא שמחובתכם ליטול חלק באסיפה זו.

כיון ששמעו ממך 'האמרי אמת' את תוכן דבריו של 'החפץ חיים' נתעורר תיכף ביראה יתירה, ותיכף לבש את מעילו העליון חירז עצמו לאסיפה זו.

עובדא זו היא לנו לעינים איך עלינו לשפוט כל מניעה העומדת לנגדנו, עלינו לשקול היטב אם היא באמת 'מניעה' או 'התחכמות' מצד היצר. עלינו להבין שאם הרבי מגור אמר שנבצר ממנו להשתתף באסיפה זו אכן היה לו מניעה מוצדקת, כי כפי הידוע היו כל רגעי מוקדשים לשמים. וללא ספק שבית דין של מעלה היו מתחשבים במניעתו. ואעפ"כ דקדק אותו צדיק בעצמו ומצא לפי דרגתו איזה פגם באותה מניעה ותיכף שינה את דעתו. ואם צדיק זה היה יכול למצוא פגמים במניעותיו, כל שכן שאנשים פחותים כערכיו יכולים למצוא פגמים במניעותיו, ועל כן מן הראוי שנבדוק תמיד את המניעות כדי להיות מובטח שאין המניעות נובעות מן הנגיעות והפניות המונעים מאתנו לקיים רצון בוראנו.

הלכות עשרה בטבת

א. חייבים להתענות בעשרה בטבת, מפני דברים הרעים שאירעו בו (סי' תקס"ט ס"א).
ב. עשרה בטבת מתענין, שבו סמך מלך בבל ג"ג הרשע על ירושלים והביאה במצור ובמצוק ומזה נמשך החורבן (פ"ב סק"ג).
ג. והוא מדברי הנביאים כדכתיב בקרא (חגיגה ט) צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי וגו' ואחז"ל וכו' וצום העשירי זה עשרה בטבת שהוא בחודש העשירי (פ"ב סק"א).

ד. וכל אלו הימים כל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שאירעו בהם כדי לעורר הלבבות לפקח על דרכי התשובה ויהיה זה זכרון למעשיו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשיו עתה עד שגרם להם ולנו אותן הצרות שבזכרון הדברים אלו נשוב להטיב כמו שנאמר והתודו את עונם ואת עון אבותם וגו', ולכן חייב כל איש לשום אל לבו באותן הימים ולפשפש במעשיו ולשוב בתו כי אין העיקר התענית כמש"כ באנשי ינוה וירא ד' את מעשיהם ואמר וז"ל את שקם ואת תעניתם לא נאמר אלא את מעשיהם ואין התענית אלא הכנה לתשובה לכן אותם האנשים שכשהם מתענים הולכים בטויל ובדברים בטלים תנשוף התפל והניחו העיקר ומ"מ אין לפטור את עצמו בתשובה בלבד כי ימים אלו הם מ"ע מדברי הנביאים להתענות בהם (פ"ב סק"א).

ז. וה"ר דוד אבודרהם כתב בהלכות תענית (פ"ב ר"ח) שעשרה בטבת הוא משונה מאשר תעניות, שאם היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר, מפני שנאמר בו (ויקרא יב ג) בעצם היום הזה כמו ביום הכפורים (פ"ב ס"י תק"ט).

ו. חתן שחל אחד מארבעה צומות בתוך ימי שמחת לבו, חייב להתענות בהם, דאע"ג דימי רגל ושמחה שלו היא ואין אבילות חדשה חלה בהם ואין שמחה אלא באכילה, מ"מ כיון דרגל שלו רגל יחיד מברבן ותעניות אלו הם דרבים, אתי אבילות דרבים ודחי רגל דרבנו, ועוד ידחיד מקרא מלא דיבר הכתוב אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתו (ביה"ל ד"ה ר"ח ח"ב).

ז. בסעודת שבע ברכות בליל התענית מותר בירוקים (הליכות אבן ישראל).
ח. אם חל בו ברית מילה, נותנין הוסס לתינוק לשתות (תק"ט פ"ב סק"ג).
ט. הכל חייבים להתענות ארבע צומות הללו ואסור לפרוץ גדר, ר"ל אף על גב דמסקינן בגמרא דבזמן דאין מצוי גזירות עובדי כוכבים על ישראל תלוי הדבר ברצון ישראל, דהיינו אם רצו רוב ישראל והסכימו שלא להתענות בהג' צומות הרשות בידן, כתבו הפוסקים דעכשיו כבר רצו וקבלו עליהן כלל ישראל מדור דור ואסור לפרוץ גדר (פ"ב תק"ט ס"א ופ"ב סק"א).

י. הכל חייבים להתענות, בן מבן י"ג שנה ויום אחד, ובת מבת י"ב שנים ויום אחד חייבים להתענות (ביה"ל ד"ה הכל חייבים).
יא. והקטנים שיש להם דעת להתאבל, אף על גב שאין מחוייבין להנכם אפילו בן י"ב שנה, ואפילו בתענית שעתה, מ"מ ראו לחנכם שלא יאכלו רק כדי קיום הגוף לחם ומים או שאר מאכל פשוט לפי התינוק כדי שיתאבלו עם הצבור (פ"ב סק"ג), ו"א"י שכל

ת. כל השרוי בתענית, הרי זה לא ינהג עידונין בעצמו ולא יקל ראשו ולא יהיה שמח וטוב לב, אלא דואג ואונן כענין שנאמר, מה יתאוון אדם חי (ש"ע סי' תקס"ח ס"ב), וישמור עצמו מן הכעס, ואם יש לו משא ומתן יעשה באמונה ובנחת ביותר שלא יבוא לכלל כעס (פ"ב סק"ג).

יג. צומות הללו, מותרים ברחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המטה, ואין צריך להפסיק בהם מבעוד יום, דבשעה שרצו וקבלו עליהם לצום בכל הארבע תעניות, לא קבלו עליהם שיהיו בחומר תענית צבור כט' באב, לפי שאין רוב הצבור יכולין לעמוד בה, ומותר בהם באכילה ושתיה בלילה (פ"ב ופ"ב סק"ז).

יח. ובעל נפש יחמיר בכולן כמו בט' באב, והיינו לאסור בכל העיניים וכן להפסיק במעוד יום, חוץ מנעילת הסנדל שאין להחמיר משום חובא וטלוול, וכן רחיצה בצונן יש לומר דמותר בג' צומות, והוא הדין פניו ידיו ורגליו בחמץ יש לומר דשרי (פ"ב סק"ז שעה"צ סק"ח).

שמחתם של ישראל בבניהם ובנותיהם

כלל גדול הוא בדינו, מעשה אבות סימן לבנים! כאשר ייסד הרמב"ן ז"ל בריש פרשת לך (ב, ו), ח"ל הזהב: "אומר לך כלל, תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בענין אברהם יצחק ויעקב, והוא ענין גדול הזכירוהו רבותינו בדרך קצרה, ואמרו (לך ט) 'כל מה שאירע לאבות סימן לבנים'. ולכן יאריכו הכותבים בסיפור המסעות בו, ויחשוב החושב בהם כאילו הם דברים מיותרים אין בהם תועלת, וכולם באים ללמד על העתיד" ע"כ.

אף אנו נוכל ללמוד דרכי חיים מפשטות המקראות בפרשתנו - הגם שכבר הדגשנו רבות פעמים שאין לנו השגה במעשה אבות כמובן, הלא תורה היא וללמוד אנו צריכים, ואין מקרא יוצא מדי פשוטו - ובכאן למדנו תוקף התקשרות אב עם בנו, שהכתוב מעיד: "ואבי אהבו" אהבה עזה ועצומה עד כדי 'נפשו קשורה בנפשו', שכל עצם חייו תלויים בו.

ונודע מאמר הצדיקים "כי אין אעלה אל אבי [שבשמים] והנער אינו אתי", שצריכים אנו לקרב את בנינו ותלמידינו הקינים, כדי שיהא הנער 'אתי', קשור ומחויב עמי בקשר אהבים. עלינו אפוא לקרב את ילדינו ותלמידינו הקינים באהבה גלויה ניכרת ומוחשית להם, שיחושו בכל לב שהוריהם ורבותיהם אוהבים אותם מאוד, רוצים ומשתוקקים בטובתם בגוף ובנפש, ומקריבים ומעודדים אותם בלב ונפש תפצה להתעלות אל אבינו שבשמים.

כאמרו הנזקק של אוהבם וסגורם של ישראל הגה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב ז"ע בפסוק (שה"ש א, ז): "הגידה לי שאהבה נפשי" - תאמר ותגיד לי זאת בפה מלא 'שאהבה נפשי'! - כמו כן תוציא ותגלה את אהבתך לילדיך אהוביך בחיבה יתרה, וקירוב לב ונפש. כאשר יחושו הילדים את 'שמחתם של ישראל בבניהם ובנותיהם', תחדיר בהם זו השמחה והאהבה הכנה והישרה חוזק פנימי עצום, ותסוך בהם כוחות ונפלאים לצעוד בדרך בנין נפשם ונשמתם, ולהתמודד עם כל ניסיון וקושי במלחמת היצר, ולהתהלך בדרך הטוב והישר.

• § • § •

אחד מחשובי התלמידי חכמים, יהודי יקר ונעלה היה בדור שלפנינו, מנקה הדעת שבידו שלום, ה"ה הרה"ג רבי דובשא שובק זצ"ל, ריש מתיבתא ד'שיבת שפת אמת רבות בשנים. אשר הקים את ביתו בנאמנות ומסירות ונפלאה, וזכה להעמיד דורות ישרים מבורכים, זרע ברוך ה' כ"י. בהיותו אמן החינוך דע והבין היטב לליבות בניו ובנותיו, והשתדל להקרין להם תמיד אהבה וחיבה בקרבת לב. - השמחה היתה שורה תדיר בביתם, והילדים הטובים חשו בחמימות הנעימה שבאווירת הבית, ובשמחה של מצוה שהיו ההורים המסורים שמחים בבניהם ובבנותיהם.

בזמנו התחדש מכשירי הפטיפון, עם תקליטוני מוסיקה כשרה ומהודרת של טובי המשרתים בתורת בית ה' ממכור מקהלות ישראל, ובבתים רבים החלו להישמע קולות של זמירות נעימות ומשמחות, [שלאחר מכן הוחלפו בטייפים וקלטות וכו'].

בזמנו היה זה להיט מחדש, כשניגנה האפשרות לשמוע מוסיקה טובה עם תזמורת וכו' בכל בית פשוט. ילדיו של רבי דובשא שהיו רגילים כאמור לבית מלא שמחה וחיות קודש, חפצו גם הם שיהיה 'פטיפון' בביתם, כמו אצל הרבה מבתי חבריהם, וביקשו מאביהם הצדיק שירכשו להם גם כן את המכשיר עם כמה תקליטים ואלבומים חדשים שהופיעו אז מטובי הזמר ההסידי.

אך דעתו של רבי דובשא לא היתה נוחה כל כך בזה, וחשש בלבבו שמא נשור בזה גם מעט פריקת עול ח"ו, והרי שמחה לחוד והוללות לחוד, והמרחק ביניהם כרוח מזרח ממערב... ובעיקר חשש שמא הדבר כרוך בשאלה בהלכה משום תקנת אסור 'זמרה', הנלמד בפרק קמא דגיטין מקרא (הושע ט, א) "אל תשמח ישראל אל גיל בעמים", כאשר האריכו כבר בזה גדולי הפוסקים.

והיה הרב ר' דוד חוכך בדעתו אנה ואנה וליבו מתיירא וחושש, כדרכם של יראים ושלמים האמונים ע"ד אומרם ז"ל (ערלה פ"ג מ"ט) "החדש אסור מן התורה בכל מקום", ומי יודע למה חידוש שכזה יכול להוביל. אבל מאידך חפץ כדרכו בקדש למלא את ביתו שמחה, ושלא ירגישו בניו שונים משאר חבריהם ילדי החידוד.

אמר אפוא ר' דוד לילדיו: הבה נמתין מעט, ונראה בעוד שבועיים.

כעבור שבועיים חזרו הילדים על בקשתם שנדחתה, ואז הפתיע אותם אביהם בתשובה מדהימה: האמינו לי ילדי היקרים, שהיתה תקוותי ואמונתי סמוכה וחזקה שעד שיעברו שבועיים לבטח כבר יבוא משיח צדקנו ולא נצטרך לכל אלו הכלים, משום שתהיה שמחתם של ישראל שלמה בשלמות בנין המקדש. וגם מצד ההלכה ייבטל כל האיסור שלא נתקן אלא מחמת החורבן, ולכן אמרתי לכם שנמתין שבועיים.

אבל לא עלתה על דעתי, שיתכן מצב כזה שבעוד שבועיים, עדיין נישאר עומדים באותו איסור בתוככי הגלות הקשה, והמשיח עדיין לא יבוא...

ללמדך טיב אנשי ירושלים יראים ושלמים, שהיה ביתם מלא בשמחת הבנים והבנות, ויחד עם זאת לא עזבו את הציפייה לגאולה וההשתתפות בצער השכינה כל ימי חייהם.

[פירוש: קובץ 67548]

• § • § •

דרכו של מורנו מחו' הגה"צ רבי זונדל קרוזר זצוק"ל בעל 'אור החמה', לקרב באהבה וחיבה את ילדי ישראל לאהבת התורה ושקידתה. בהיותו מרביץ תורה דגול בכמה מוסדות וישיבות הקדושות זכה להעמיד תלמידים הרבה, והיה משפיע עליהם מטובו וחסדו בקירוב לב והארת פנים, והחשיב כל אחד מתלמידיו כבנו ממש.

בחכמת אלקים שבקרב השכיל להבין לנפשו של כל תלמיד, ותמיד היה מוצא עצה נבונה לרומם את נפש הילד, כדי שיכיר בכישרונותיו וערץ את כוחותיו. ובשמחת חייו התמידית המשולבת בתפארת ענוותנותו היה מצליח לדובב ולרומם כל תלמיד, ובמחיצתו היה אף הילד החלש חש כאחד מן הטובים והעיליים... הוא שם לו למטרה ולתכלית בפני עצמה לרומם ולהגביר את התלמידים, לכבד ולהעריך ולשמח את תלמידיו ולאהוב אותם ממש כבניו, כדי להחזיר בהם את תחושת (דבה"י ב, ז, ו) "ויגבה לבו בדרכי השם"!

בפתקאות ההצטיינות שהיה כותב לתלמידים כבנים, היה תדיר מוצא לשון של שבח ותהילה על פי מליצת פסוקי תנ"ך או מדרשי רז"ל, כדי להסמיך את דבריו באסמכתא של תורה, ולהשפיע עליהם מאורה של תורה. למשל, תלמיד שהיה שמו 'משה אהרן' שעמד בהצלחה בכור המבחן, היה פותח את העודת הצטיינותו בכעין נוסח הפסוק (במדבר ד, לז): "אשר פקד משה ואהרן על פי ה'..."

נאמן לדרכו היה שמח עד מאוד בסברא טובה או חידוש נאה ששמע אף מפי תלמיד קטן, עד שהיה מגדירו בהתפעלות: זו סברא חזקה מעין סברת התיבות! זה החידוש מתאים לרבי עקיבא אייגן! - ומאז היה קורא לתלמידים אלו בקריאה של חיבה, כשחיוך של חן נסוך על פני קדשו: הבה נשמע מה אומר ה'נתיבות' שלנו... וזאט אונזערע 'ר' עקיבא אייגן..."

ופעמים רבות כששמע מפי תלמידיו ציצים ופרחים נפלאים, מרוב שהיה מעריכם ומחבבם הכניס את דבריהם בספרו והביאם בשמם, כדי לקיים מ"ש (מגילה טו) "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם". ומהאי טעמא ספרי קדשו מלאים מזן אן אז בשאלות יפות וחידושים ששמע מפי תלמידיו, עם שמותיהם של הילדים הללו שהם קיבל שמועה זו, וכד"א (תענית ז) "ומתלמידי יתור מכולן".

וכשהגיע אליו פעם בחור שנפל ברשת הקשה של היצר הרע רח"ל ונצרך לחיזוק, הפיח בו רוח חיים בצחות לשונו הון, והאריך עימו בדברי ריצוי ועידוד בחיבה וקרבת לב, עד שעלה בידו 'לשכנע' את הבחור ולהחזיר בלבבו כמה קרוב הוא אצל השי"ת וחביב לפניו עד מאוד. כדוגמת האב שאין לו בעולמו כי אם 'בן יחיד' בלבד, שבכל צורה ומצב שיתנהג הבן יחיד לא יזח מאהבתו אליו!

ולא נחה דעתו מקדשו מחיזוק ועידוד אותו בחור נחלש, עד שהלך והביא מתוך אמתחת כתביו 'עט' נאה לכתיבה, והעניק אותה במתנה באהבתו הגדולה לאותו בחור, כשהוא מבאר לפניו: דעו נאמנה, שעט זו יקרה היא אצלי מאוד, בהיותה הקולמוס שבה העליתי שעוות רבות ביגיעה נאמנה של כתיבת ספרי 'אור החמה'! ועתה לאות אהבתי והערכת אליך, בראותי אותך מתמודד יפה במלחמת החיים, ואינך מתייאש ח"ו, הנני להעניק לך את היעט'

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

ואמונתך בלילות

סיפר מורי הרב שליט"א "נני שלישי של חנוכה הזמנתי לישיבה חשובה במושב אלומה למסור שיחה לבחורים לרגל מעמד חמישה סיומי מסכתות חשובות שנלמדו כהוגן.

בשעה שתיים עשרה בלילה הגיע רכב ההסעה לאסוף אותי. עם הגיעו התברר כי יש לו תקר (פנצ'ר) בצמג. הוא ניסה לסדר את התקר ללא הצלחה ובינתיים הזמינו הסעה אחרת אלא שההמתנה לוקחת זמן עד שיש רכב חלופי בהתחשב בדרך שעליו לעשות עד למקום... בינתיים ניצלתי את הזמן לשוחח עם בחורי החמד שליוו אותנו עד לרכב וכך באופן לא צפוי מראש התחלנו לדבר שיחה עמוקה מיני ים בעניינים שונים של אהבה ויראת ה' ועוד נושאים של השקפה ואמונה... צללנו לעומקם של דברים...

כעבור שעה הגיעה ההסעה ונסעתי לדרכי. אמרתי לבחורים שיתבוננו ויראו שהקב"ה מסדר שיחה אישית ששונה במהותה מדרשה מול ציבור. שבדרשה רק הדרשן מדבר ואילו בשיחה כזו אין בעיה שישאלו שאלות חידוד. והכל קרה דרך משהו שנראה כפנצ'ר. כשיש אמונה אז במקום להתעצבן ולאבד עשתונות מנצלים את הזמן בצורה ינוחה ומועילה.

בעל המעשה: מורי הרב שליט"א

והשיב... לב בנים על אבותם

את הדרך לכולל אני עושה מידי יום דרך שביל של בית הקברות כך יש לי שקט ושעות התבודדות בהלך ובשולי לביתי בחזור. זהו גם בריאות הגוף וגם בריאות הנפש.

באחד הימים ראיתי שני נערים מסתובבים בבית הקברות ומחפשים דבר מה. לשאלתי מה הם מחפשים השיב אחד הנערים שעוד מעט יש לו בר מצוה והוא רוצה להתפלל אצל הקבר של סבתא, והחבר השני אמר שסבתא שלו צמודה לסבתא שלו אז הם הגיעו יחד.

שאלתי אותו מתי יום הבר מצוה שלך, והוא ענה לי בשתיים עשרה לשתיים עשרה... (1212).

הסברתי לו, שבר מצוה קשורה לתאריך עברי, כי זה קבלת עול מצות וכו', אבל הוא ענה לי שאבא שלו (תינוק שנשבה ככל הנראה...) אמר שהוא לא זוכר. רציני מאוד לברר לו את התאריך העברי, ואז נזכרתי שבני הבכור ני"ו יהיה בר מצוה בשבוע הבא, ואם כן הוא נולד באותה שנה של הנער הניצב לנגדי כהיום. התקשרתי לאשתי, ושאלתי אותה מה התאריך הלועזי של בני, ולפי זה חישבתי שהנער הלזה יהיה בר מצוה בעוד כמה שעות בשקיעת החמה.....

בהתרגשות אמרתי לנער, שמע היטב! בשקיעת החמה אתה נהיה לגדול לפי התורה! אתה מחויב בכל המצוות!

היא אם לך תפילין? הוא ענה שכן! ומיד הסברתי לו שייגע לרב שאמור להניח לו את התפילין, ויספר לו שמחר בבוקר הוא כבר צריך להניח אותם!

עמדתי נפעם כיצד ה' יתברך זימן אותנו לאותו מקום, ואני שבדרך כלל לא מתערב ושואל שאלות שאלתי מה הם מחפשים...

בעל המעשה: ר.א.

הפענוח לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית נופץ לשלוח אל ר' שפתא ספואלס
פקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

היקרה הזו, כדי שתירשום בה כל פעם שהנך מתגבר על היצר הרע ועומד בניסיוןך!
 הבחור יצא מביתו כמי שנהפך לאיש אחר, הוא החל לחוש בתחושת ערכו הפנימי, ולהאמין אל נכון שקרוב הוא ורצוי לפניו יתברך ולפני עבדיו הצדיקים. ובכך מצא כוחות רעניים בנפשו לקום ולהתגבר כארי, להשליך מעצמו שקים מלאים של עוונות ושל עצבות ועוגמת נפש! ויצא בעזרת אותו 'קולמוס' לדרכו החדשה, כשהוא מעלה על הגיליון בכל פעם שזכה להכניע את יצרו. ועד מהרה עלה ונתעלה לרום המעלה בתורה ובעבודה והעלות נחת רוח לקונו!

[שיב הדיבורות, מורנו הגה"צ רבי זנוול זצוק"ל]

• § • § •

בחור צעיר עלם חמודות, בן למשפחה חשובה ומיוחסת בישראל, נשבה לדאבון לב בידי של היצר הקשה, וירד לא עלינו מדרך התורה והמצוה. זה התחיל כמו בן דברים קטנים שנכשל בהם מתחילה בשוגג ואחר כך גם בזדון כמה פעמים, עד שנעשית לו כהיתר רח"ל (קידושין מ. ע"ש), ועד מהרה התדרדר אלי פי שחת. וכטבעה של 'גלישה', כאשר גולשים מטה ההתדרדרות היא עד בור תחתיות, כידוע עומק השאול הפרוש לגלגל הנושרים בדורנו רחמנא ליצלן, וכך הלך ונפל מדחי אל דחי למגינת לב הוריו ומשפחתו, שלבם התפלץ בקרבם, ירחם ה'.

ככל שניסו לדבר אליו לא הועיל בכלום, ליבו כמו 'ננעל' בקרבו, והקליפה הקשה שלטה בו בתוקף. הוא לא אבה לשמוע מאומה! השליך את הכל אחרי גוו, וחי לו חיי הפקריות והוללות בפריקת עול, ה' ישמרנו ויצילנו.

בהיותי מוכי מקרוב אותו ואת משפחתו עמדת עמו תמיד בקשר של אהבה, אבל לצערי לא עלתה בידי להחזירו אל דרך הישר. וכשראיתי שאין הדבר בהישג ידי חדלתי מלדבר עמו מענייני אמונה והשקפה, וקיימתי בעצמי המצוה הידועה (יבמות סה:) שלא לומר דבר שאינו נשמע... עד שנתור הקשר בינינו רק בשאלות של אהבה וקירבה, כשאני מראה לו תמיד שהוא אהוב עלי ומוערך אצלי בכל מצב שהוא. אך ככל שהתדרדרותו התגברה כך התרופף הקשר ונחלש, ומטבע הדברים כבר לא התאים לו לבוא אצלי הרבה, אחר שכבר פרק מעצמו כל צורת יהודי רחמנא ליצלן, ונראה כמו 'שיגעון' גמור, וכחילוני לכל דבר...

יום אחד בימים שלאחר הפסח, הופיע הבחור בביתי כשהוא נרגש מאוד, ולתדהמתי אמר מעצמו שהנה חפץ הוא לשוב בתשובה, ומתחרט מן הצעד שעתה! כמובן שקרבותי אותו באהבה ושיבחתיו על אומץ ליבו להודות בטעותו, נכנסתי עימו לשיחת נפש שבמהלכה סיפר מעט על קורותיו לאחרונה, עד שגילה סגור ליבו מה גרם לו לחזור בתשובה.

התברר שבביתו של בחור זה נעשים ההכנות לחג הפסח באווירת התאחדות מיוחדת של כל בני המשפחה, שנתמכים למבצע הגדול יחדיו. חלוקת התפקידים נעשית בין כולם מתוך שמחה גדולה, כשכל אחד רוצה דווקא בתפקיד היותר קשה... תחושת הסיפוק והנעימות ממלאת את כל בני המשפחה העוזרים ומסייעים זה לזה בעבודתם הקשה באושר רב, ומצפים להכליל עיניהם.

והנה זה הבחור בהגיע תג הפסח התעוררו בו מאוד רגשי עגועים אל האווירה הנפלאה השורה בביתו באותם ימים, ולרגשי אורה ושמחה המחממים לב ונפש. ומתוך כך החל להתבונן בעבודתה הנפלאה של אימו ואחיותיו בניקיון ובצחצוח וכו', ומאריך בגדול הכנותיו של אביו החשוב, וחומרותיו והידוריו בחג הפסח, שלא רצה לשנות מאומה מדרכי אבות.

אך יותר מכל הפליא את הבחור ציץ דגן השמחה והסיפוק והאושר הגדול של בני משפחתו, הקטנים עם הגדולים, בחומרותיהם הקשות... וכולם שמחים ומאושרים בעבודתם ובטרתתם!

חדש
השיר השירים
 ללמוד ולדעת להבין ולהעמיק במגילה זו

מגילת שיר השירים. זה היינו אנשי יקר מאוד מפתחו של הגר"צ רבי מנחם חכם רבניץ שליט"א ובו שירים מנונים השונים לכל נפש אשר לא יאמר כי הוא נפש. ללמוד לדעת להבין ולהתמקד

טוב השיר
 שנכתב בשפת ברורה ובנימה למען ירוץ הקורא בו

טוב הפנים
 אורחות מנינים דרך דרוש ורומ

טוב התפילות
 חנוך רחוק אהבה להבנת המשל של השיר בין נפשות ישראל לאביס שבשמים

טוב המעמד
 מיקו מסור והדרמה בעבודת ה'

החמימות המשפחתית והאהבה הכנה והטבעית הזו חסרה לו מאוד בעולם המנוכר והיבש שבחוץ, כשזכור כיצד נסחפו כולם בלהט ובחיות דקדושה הממלאה את הלב ואת הנפש לכבוד החג.

והנה זה הבחור, עיקר שורש הבעיה שגרמה לו להתרחק מספסל הלימודים ולעזוב את הישיבה היתה, מחמת שאמר תמיד לעצמו שאינו יכול ואינו מסוגל! זה קשה מדי, אי אפשר... כולם יכולים אבל הוא לא! הוא לא יכול להצליח במבחנים, הוא לא יכול לשבת וללמוד כמו כולם, הוא לא יכול לקום בבוקר לתפילה וכו'. עד שהתרגל לפתגם הקבוע הזה, ובכל דבר שביקשו ותבעו ממנו הוא באחת: "אינני יכול!" [אין קען נישט!]

לא היו לו את הכוחות ואת החשק ואת הרצון, לומר לעצמו: "אני כן יכול!", וכך התגבר ייאשו מיום ליום והוא התדרדר יותר ויותר. ברם עתה כראותו את המראה המופלא הזה, של המבצע הגדול שבהכנת הבית לקראת הפסח, וכל התרוצצות המשפחה סביב זה באחדות נפלאה בשמחה ובאהבה, הבין פתאום שכשני רצון כזה אפשר הכל! אין לא יכול ולא מסוגל, יש "לא רוצה!" - וההוכחה, שברצון אמיתי ושמת לב ונפש הצליחו הוריו בדברים שראו בעיניו קשים ביותר, לרתום את הילדים כולם בשמחה וברצון לעבודה הקשה.

הוא הסיק אפוא לעצמו מכל המבצע הזה, שעם רצון אמיתי הכל אפשרי! הלא אף אני בן למשפחה הנפלאה הזאת, אמר הבחור לעצמו, מדוע שלא אהיה גם כן חלק מן האהבה הגדולה והשמחה הזו, גם אני יכול ומסוגל לכל זה.

ובכן אור עוז וגבורה ועשה מהפכה בנפשו מקצה אל קצה, לקח את עצמו ברצינות לידים, ובתוך תקופה קצרה של התנסות חזרה ברצון עז, נהפך לאחד המתמידים החזקים שבישיבה, ולאחד הבחורים הטובים של עולם הישיבות!

יש בטיב מעשה נורא זה גם לקח מוסר חזק להורים: אל תרבו דיבורים ותוכחות כל כך, הרבו במעשים! הביאו השמחה והאהבה לביתכם! כדי שיתושו הילדים את החמימות והנעימות שבביתם פנימה, שישמחו תזיר להגיע הביתה, ויתגעגעו אל הבית! אל תמנינו למצבים של נפילה ח"ו, כשצרכי האהבה והתשומת לב מתגדלים פי כמה... ונתיבי החינוך עיקרם בדוגמא האישית שערכה עולה עשרת מונים מכל המילים, את הכל רואה הילד ולומד בעצמו בלא שנצטרך להטיף ולהוכיח, על דרך שאמרנו ז"ל (ב"ב ט.) שהמעשה גדול יותר ע"ש.

[מתוך שיחת חינוך להורים ומלמדים]

• § • § •

מנהג יפה אימצה לה אחת המשפחות המיוחסות שבירושלים קרנת דשופריא, בכל שבוע בליל שישי מתכנסים ועולים כל בני המשפחה יחדיו מקרוב ומרחוק ללימוד משפחתי משותף. אני המשפחה, תלמיד חכם מובהק ונאמן, מוסר שיעור עמוק בחכמה השמורה עמו לבני המשפחה בלבד.

במשך השנים הפך נוהג 'ליל שישי' זה למפגש משפחתי משותף, הרבה יותר משיעור בלבד... האמא המסורה והאוהבת מכינה ביד רחבה 'טשולנט' טעים מיוחד לליל שישי... וכך התרגלו ילדי

המשפחה שנפגשים עם הוריהם האהובים לכל הפחות פעם אחת בשבוע, ובכל דבר וענין שנצרכים הילדים מהוריהם, אם בעצה טובה, או איזה מאכל טוב לשבת קודש, או כשזקוקים לפעמים למילה טובה לעידוד ולחיוק, הכל נעשה במפגש 'ליל שישי', שמתחילתו ועד סופו הוא מלא אהבה ושמחה, בהכנה דרבה יחדיו לקראת שבת קודש, שלאחר מפגש מוזק שכזה חשים היטב את כיסופי השבת נועם הנשמות.

היה לו לאבי המשפחה קשר קרוב עם אחד הנערים הנושרים, שעל אף היות אביו רב נכבד וראש ישיבה מפורסם לא הועיל הדבר בשביל בנו, ויצא לתרבות רעה רח"ל,

ולסיבה מסוימת נצרך להתקשר באיזה ענין עם בית התלמיד חכם הנ"ל. - לאחר תקופה כשכבר נעשה כמו 'בן בית' אצל אותה משפחה, עקב מקרוב אחר המפגש המסורתי הנהדר של 'ליל שישי', וכשראה עד כמה לא מוותרים בני המשפחה בשום אופן על זה השיעור, וכמה חום ואהבה ומסירות יונקים הם ממפגש זה. - התבטא באזני אותו תלמיד חכם ואמר: האמן לי, שאם היו אבי ואמי מקרבים אותי כן, והייתי מרגיש את החמימות היפה והנעימה הזו בתוך ביתי, לא הייתי צריך לעזוב את היחודות...

כנראה היה אביו של אותו בחור עסוק עד מאוד בניגון הישיבה הגדולה שהקים, בה נצרך תדיר למסור שיעורים כסדרן, ולדאוג לעול החזקתה וקיומה של הישיבה. וכך מרוב מסירותו הרבה להצלחתו הגדולה, ולהצלחתה של הישיבה שלו, 'שכח' את ילדיו... ולהשפיע אהבה וחום בתוך הבית פנימה. ושמלכד מה שרוצה הוא להצליח ולגדול, צריך גם להקדיש לביתו ולבניו תשומת לב ואהבה בסבלנות ובניעות... וכך מצא את עצמו פתאום מאבד את בנו, שהלך והתרחק יותר ויותר, מבלי שאביו הראש ישיבה הדגול ישים לב ויירגש בהתרחקותו...

נורא ואיום! והמבין יבין עד היכן הדברים מגיעים! נודע מ"ש בעלי המוסר ברמזי מ"ש בפ"ק דחולין (נד:): "אמר רבי חנינא, שמן ושמן שסכנתי אמי בילדותי, הן עמדו לי בעת זקנותי". שהוא רומז גם לעמידת הנפש בחוץ תקופה, שמפרש כיצד עמד בעוז בכל ניסיונות והתמודדויות החיים, מכוח 'חמין' ושמן שסכנתי אמי', שהיתה סכה אותו 'בחמין' הוא החום והאהבה העצומה שמחממת בה האם את לב בנה, וכוח השמן הנוסך חיות קודש בעצמות, הם שעמדו לו לרבי חנינא! - ואם ננא אלוקי מעיד כן על עצמו ובשרו, שנצרך לחמין ושמן של אימו, מה נענה און יתמי דיתמי בדור חלוש נפש, כמה וכמה צמאים וכוספים הילדים שלנו לרגשי חום ואהבה, שיהיו שיקי לנפשם ולעצמותם, יותר מאווריר לנשימה!

[עו] ובצאתנו בשלום מן הקודש מימי התנוכ"ה הנעלים, הלא על כך העידו רז"ל (שבת כא): "נו איש וביתו", להאיר ולשמח איש את ביתו. וכמו שאמרתי בדרך הרומז במ"ש (שם) 'להניחה על פתח ביתו למטה מעשרה טפחים', ללמדך כשעומד על מפתח פתח ביתו ישפיל גאותו לארץ למטה מעשרה טפחים. ובכך יוכל לרומם ולשמח את ביתו, והמהדרין מן המהדרין 'נר לכל אחד ואחד', להאיר נר שמתו של כל אחד ואחד מבני הבית!

הבה נא נענה ונשמחה בשמחתם של ישראל בכניסתם ובכניעותם!

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון כפייל (דוא"ל) נא לשלוח לפייל הפצו"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז יח"א וירוקים מכירת 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו
------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	--	------------------------	--	----------

יר"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173